

JAARVERSLAG VAN HET HEILIG HARTKOOR TE BOXTEL OVER DE PERIODE 23 NOVEMBER 1981
TOT EN MET 22 NOVEMBER 1982

Inleiding

Het jaar 1982 loopt ten einde, nog enkele weken en we schrijven 1983.
Voor het Heilig Hartkoor loopt het jaar vandaag, met de Ceciliavergadering af.
En daarom is uw secretariaat weer zover om zoals statutair is vastgelegd u verslag te doen over het wel en wee van ons koor.

We doen dit wel met een zekere schroom, want het éne jaarverslag is zeker het andere nog niet, mogen we gerust zeggen met het verslag van het vorig jaar nog in het geheugen. Immers het ene jaar zijn vele zaken de revu gepasseerd, het andere jaar is weer veel rustiger. De ene keer zijn we veel naar buiten opgetreden, een andere keer bleven we weer binnenshuis. Het ene jaar doen we het uniform meer aan, het volgende jaar menen we dat we het toch maar beter meer uit kunnen laten, de ene keer koorreis, het volgende jaar Ceciliafeest, het jaar daarop juist, helemaal niets. Het ene jaar kunnen we ons repertoire uitbreiden en vernieuwen, een ander jaar ontbreekt ons daartoe de gelegenheid. Het ene jaar hebben we een sterk jongenskoor, een andere keer zal dat als gevolg van stemmutaties eens wat minder zijn. En de ene keer zullen onze muzikale prestaties beter aan de verwachtingen voldoen dan een andere keer.

Het zijn allemaal zeer belangrijke zaken in het koor gebeuren, zaken waarop de buitenwacht ons beoordeelt en zo nodig bekritiseert. Velen van buiten de vereniging wéten gewoonweg niet hoeveel werk eraan te pas komt, voordat datgene wat zij horen en zien, tot stand gekomen is. Hoe zouden zij ook, zij kunnen alleen maar horen wat en hoe we zingen.

Toch menen wij, dat we op- en aanmerkingen van anderen niet zonder meer naast ons neer mogen leggen, we moeten er iets mee doen. Maar die constatering is veel eenvoudiger dan de zaak op de juiste wijze aanpakken. Veelal worden de problemen dan ook wel onderkend en is de wil wel aanwezig de zaken voortvarend aan te pakken, maar u weet wel de tijd, die overigens ook veel oplost, ontbreekt ons dikwijls.

Maar niet alles lost zichzelf op. En daarom hebben wij het vorige jaarverslag aangegrepen om nuchter, zonder verwijt aan wie dan ook, die zaken die naar onze mening minder goed gingen, eens te onderstrepen. Het met de beste en eerlijkste bedoelingen samengesteld koorverslag heeft toen nogal wat beroering gewekt, doordat het helaas bij een deel van onze mensen anders is overgekomen dan wij hebben bedoeld. Alles wat er bij het koor gebeurt, gezegd en geschreven wordt, is toch in het belang van de vereniging en haar leden.

Hoe het ook zij, we gaan achter het dienstjaar 1981/1982 een streep zetten en een nieuw jaar beginnen. We geven dit verslag maar één intentie mee n.l. dat het zo objectief en constructief mogelijk moge zijn, zodat we er iets aan zullen kunnen hebben. Want we zullen toch verder moeten. Er zal vooral het komend jaar, met ons jubileum in het vooruitzicht, het nodige moeten gebeuren. Dat jubileum zal ook op muzikaal gebied een hoogtepunt moeten zijn in onze koorgeschiedenis, en daar zullen we met z'n allen, van groot tot klein, hoog en laag, aan mee moeten werken. En als wij daar met ons geschrijf alvast een heel klein beetje toe bij kunnen dragen dan is onze moeite rijkelijk beloond.

De koorhuishouding

Als we ons huishouden eens wat nader gaan bekijken, dan zien we dat we op dit moment hebben:

2 ereleden, oud-directeur Cor Suijs en oud-president en emeritus-pastoor P. van Mulukom;

4 rustende leden, naar ancienniteit Cees de Brouwer, Noud Spierings, Gerrit Koelink en Fons Prinsen;

en 31 werkende leden, waaronder directeur en organist, 13 tenoren en 16 bassen. Van de 29 zangers zijn er twee met permanente permissie afwezig.

Ons rustend lid Jan Smits is in februari j.l. overleden.

Gerrit Koelink jr. heeft in de loop van het jaar ons koor verlaten.

Daarentegen zijn er 7 Cabanen als aspirantlid bij het koor ingetreden, een weelde die we in jaren niet meer hebben gekend. Ons zangersaantal is dus welgeteld 34 zingende koristen. Al deze zangers zouden plusminus 45 donderdagen moeten komen repeteren, maar dat lukt niet altijd precies zo. Het is wel eens dik, het is ook wel eens dun. In ieder geval : zonder dringende reden blijft niemand weg en dat is een hele geruststelling.

Dat wat betreft het ledenbestand.

Kees Timmermans, onze trouwe bibliothecaris, heeft het afgelopen jaar hulp gekregen van George Keukens. Omdat vele handen licht werk maken is er nu gelegenheid om de koorbibliotheek te sorteren, repareren, formeren, restaureren, kopiëren etc. etc.

De commissie A.H.R. is ook dit jaar blijven steken in goede voornemens.

Het huishoudelijk reglement is dientengevolge gebleven wat het was.

Onaangepast dus.

Maar ook een aantal van onze leden liet het bij goede bedoelingen.

Elke zondag weer horen we opmerkingen over hoe slecht het met de meeste graduales gesteld is. Maar na afloop van repetitie en hoogmis belanden ze bijna allemaal weer onmiddellijk terug in de kast, terwijl de afspraak toch was dat we ze zelf zouden opknappen. Het "nihil obstat" is hierop dan ook niet van toepassing.

Omdat bij ons vergaderen en gezellig samenzijn niet altijd samen kan gaan, en niet uit te maken is wat belangrijker is, hebben we het gelijk opgedeeld. Twee keer gezellig vergadering bij Leemans, twee keer gezellig zitten bij Sloot. Voor noodgevallen blijft de mogelijkheid om een extra vergadering in te lassen open.

Het koor gezien door de muzikale bril

Om een goed beeld van onze activiteiten te krijgen, duiken we weer in de zeer nauwgezet bijgehouden gegevens van Toon van de Struijk.

Om de muziek goed uit te kunnen voeren, zullen we moeten repeteren en dat deden we dan ook. Negenendertig maal treden we daarvoor aan in een al of niet verwarmde kerk. Vijfmaal werd een extra repetitie ingelast.

Twaalf repetities vervielen om bijzondere redenen : hiervan éénmaal wegens een demonstratie tot behoud van het Boxtelse ziekenhuis, éénmaal vanwege de opening van het Boxtelse orgelconcours, vijfmaal wegens vakantie, de overige donderdagen waren kerkelijke feesten.

Er zijn het afgelopen koorjaar 57 hoogmissen gezongen. Van deze diensten waren er dertien gregoriaans, de overige vierenveertig waren "muziek"-missen. Opvallend is dat we slechts 6 keer de eerste Credo zongen, tegen 46 keer de derde.

Andriessen is Hilber aan het verdringen. De missa Diatonica blijkt behoorlijk gestegen in populariteit. Elf keer kwam zij aan de beurt, hetgeen een verbruik van één op vier oplevert.

Nieuw op het repertoire is de Willibrordusmis van Bernard Bartelink. Deze mis is op 9 mei voor de K.R.O.-radio uitgevoerd en is sedertdien niet meer gezongen.

In studie zijn op dit moment de Missa Ave Verum van Févin (22 donderdagse repetities), de Missa Brevis van Mozart (10 donderdagen) en Sine Nomini van Bernabei (2 donderdagen).

In totaal zongen we het afgelopen koorjaar 19 verschillende motetten. Echte "toppers" zijn er niet bij. Het mooie "Locus Iste" kwam maar één keer aan de beurt.

De mannenkoormotetten zijn een beetje in de verdrukking gekomen. "Domine non sum dignus" werd tweemaal, "In nomini Jesu" eenmaal gezongen.

Een drietal meerstemmige nederlandse liederen is op het ogenblik in studie.

Het kerstrepertoire bleef nagenoeg onveranderd ten opzichte van het jaar daarvoor, evenals het loopliederenrepertoire.

Het afgelopen jaar hielden we vrij strak de hand aan het gepubliceerde programma. Slechts vier keer moesten we van mis veranderen, tweemaal omdat onze organist beslist niet aanwezig kon zijn, de andere twee keren moeten we de oorzaak zoeken bij de leden. Onderbezetting, vooral aan tenorenzijde.

Als reserve vieten we "Diatonica" van Andriessen, we zijn er vóór de vakantie mee geëindigd en na de vakantie weer direct mee begonnen.

Geheel buiten ons vaste werk om hadden we nog zeven bijzondere bezigheden.

Op 19 december 1981 stapte Tom van Meersbergen met onze muzikale hulp in de huwelijksboot.

Op kerstavond verzorgden we de kerstmis-mis op Simeonshof.

In verband met de jaarlijkse Bloedprocessie was het dit jaar onze beurt om de daarvoorafgaande Hoogmis op te luisteren.

Op 2 juli verzorgden we de huwelijksviering van des directeurs zoon Laurens en echtgenote. Enkele van onze zangers kwamen daarvoor terug uit Luijksgestel waar zij zich aan de tentenbouw wijdden.

Op zondag 1-11-1981 zongen we vespers in onze kerk en op 29 november daaraanvolgend hadden we het vriendenconcert. Bijzonderheid van dit concert was, dat het nagenoeg geheel bestond uit verzoekopi (meervoud voor opus hetgeen werk betekent).

De radio-uitzending van 9 mei is al eerder vermeld.

Nieuw voor ons koor zijn de na 18 maanden geboren stemoefeningen. We hebben ze al tweemaal gebruikt.

Ook nieuw is voor veel leden de ervaring om voorzanger te zijn. Een verandering uit noodzaak geboren, omdat van de zes officieel benoemde voorzangers er soms ook zes niet aanwezig waren.

Maar, voorzangers of niet, we zingen nog steeds elke zondag het gregoriaans en hoeveel koren kunnen dat nog zeggen?

De koorportemonnee

De bodem van de koor-schatkist bood bij het begin van het afgelopen koorjaar een troosteloze en akelig-lege aanblik.

Niet omdat er zo onverantwoord met centen was gegooid, niet omdat er op dat moment zo'n geweldige contributie-achterstand was, maar wel omdat de vaste inkomsten plaat/royaltie/concertopbrengsten langzaamaan beginnen te minderen.

In het verleden konden wij op vrij ruime voet door het koorleven gaan door de gelukkige omstandigheid dat er nogal wat van buiten de vereniging in de koorkas vloeide. Als die bronnen echter beginnen op te drogen, staan er twee mogelijkheden open:

- óf de tering naar de nering zetten;
- óf de nering naar de tering zetten.

Het woord "bezuinigen" kwam echter in de koor-woordenlijst niet voor zodat werd gekozen voor een rigoureuze aanpassing van de contributie. De traditionele vijftien-ventig cent per week werd voorzien van een forse één voor de komma, zodat de jaar-contributie thans f 91,-- bedraagt.

Dat nog niet iedereen aan dit cijfer gewend is, blijkt uit de lijst met achterstallige contributie, nog nooit zo hoog.

Geén onwil uiteraard, maar het is toch wel erg veel.

Het uniformfonds

Het kooruniform met alles wat daarbij hoort of eromheen hangt is al vele malen op vergaderingen of andere besprekingen het onderwerp van discussie geweest. Voor- en tegenstanders droegen alles aan wat ze aan argumenten in huis hadden om het zwarte pak aan te doen of in de kast te laten.

Om tot een goed gebruik te komen maakte het uniformfondsbestuur een prachtig uniform-draagplan waarin zeker de "voor het dragen"-leden aan hun trekken kwamen. Zelfs zó aan hun trekken kwamen dat er nu vragen rezen of het niet wat minder kon. Volgens de een droegen we het uniform te veel, volgens anderen nog niet dikwijls genoeg. Waarom bijvoorbeeld op een gewone zondag met (tussen haakjes) maar een gregoriaanse mis. Het commentaar was in elk geval niet van de lucht, en alle werk van het fondsbestuur ten spijt ging er een streep door het mooie draagplan.

Maar het bleef niet bij deze ene streep.

Het was het comité "feestviering 1983" dat de aanleiding werd om het hele uniform-fonds zowat te liquideren en wel om financiële redenen.

Er is nog lang over gepraat maar het ligt er.

De nog lopende zaken worden afgewerkt, de financiën geregeld en dan is het met het fonds gedaan en hebben we weer een commissie minder.

Maar het uniform blijft.

De muziekprogrammacommissie gaat bepalen waar en wanneer we in het officiële zwart zullen verschijnen.

Jongenskoor "Cantasona" Boxtel, jaarverslag 1981/1982

Het is al weer november 1982. Een koorjaar ligt achter ons en daarom presenteren we het jaarverslag.

Een terugblik, tevens een bezinning op hetgeen er in de toekomst moet gebeuren en een verantwoording van het verenigingswerk, dat alles mag zeker de motivering genoemd worden tot het schrijven van dit jaarverslag.

De draad van dit koorjaar begint op 22 november 1981. Op deze dag werden drie jongens geïnstalleerd als lid van Cantasona. Een jongen verliet Cantasona wegens "hoge leeftijd" en slechte conditie van de stem, terwijl vijf leden door omstandigheden vroegtijdig moesten afhaken.

Zodoende telde de Cantasona-familie, aan het einde van dit koorjaar 37 leden. Tijdens het komende Ceciliafeest zullen tien jongens Cantasona komen versterken en zullen drie jongens, na een lange diensttijd hun jongenskoortijd beëindigen. Hierdoor zal ons jongenskoor het komende koorjaar 44 leden tellen.

Het afgelopen koorjaar is een bewogen jaar geweest, met vele activiteiten van allerlei aard.

De gebruikelijke muzikale activiteiten waren er ook dit jaar weer.

Denken we maar eens aan het mooie vriendenconcert en de radio-uitzending, maar ook aan de verzorging van ongeveer 50 missen.

Daarnaast waren er voor het jongenskoor een 160-tal repetities.

Realiseert u zich dat dit ongeveer 7.200 minuten zijn?

En dat deze repetities door meer dan 90 % van de jongens bezocht worden (....)

Zelfs de allerkleinsten van ons koor, staken 1.800 minuten in hun opleiding.

Behalve hun aandeel in het grote koor, zullen ze het komende jaar nóg eens 45 minuten per week terugkomen voor de verdere voltooiing van hun opleiding.

Dat deze twee-jarige opleiding de kwaliteit van onze jonge koorzangers ten goede zal komen, hopen we van harte.

Overigens : Wist u dat de bekende aftekenkaarten in gewijzigde vorm, dit jaar terugkeerden?

Wat betreft de ontspanning is er goede vooruitgang geboekt.

In vgl. met enkele jaren terug zijn er dit jaar meerdere activiteiten ontplooid. Dit alles volgens ons ontspanningsprogramma, dat 1 januari 1982 van start ging.

Dit resulteerde in de volgende activiteiten: Een herfst- en winterwandeling, groepsactiviteiten (ofwel de van oudsher bekende zondagse uitstapjes) in maart, april, mei en juni en het jaarlijkse Ceciliafeest.

Daarnaast natuurlijk het tentenkamp in juli.

Dit jaar met 32 jongens, een voortreffelijke keukenstaf, goed weer en veel plezier.

Dit alles kunt u nog eens nalezen in ons uitgebreide kampverslag.

En dan presenteert het jongenskoor deze maand weer de koorkrant.

Geheel in een nieuw jasje inclusief advertenties. De krant is voor iedereen te verkrijgen tegen een kleine vergoeding van f 0,50, ten bate van het jongenskoor.

Vermeldenswaardig is nog, dat de krant geheel door de jongens zelf in elkaar is gezet en dat ze daar enthousiast nog eens heel wat van hun vrije tijd hebben ingestoken.

Er waren het afgelopen koorjaar nog meer veranderingen. Het puntensysteem kreeg een andere en betere opzet, waardoor de minpuntenruim baan maakten voor de bonuspunten.

De winnaars van het jaarlijkse puntensysteem komen in aanmerking voor een daguitstapje. Dit jaar kozen we voor het pretpark "Walibi".

Alle activiteiten, inzake het puntensysteem en het al genoemde ontspanningsprogramma, werden ontplooid in zes groepen.

Het zou het streven moeten zijn van ieder bestuur, het goede te handhaven en het minder goede te verbeteren. Wij doen ons best en denken in ieder geval op de goede weg te zijn.

En hoe gaat die weg verder? Welnu, zoveel mogelijk doorblijven gaan op dezelfde wijze als het achter ons liggende koorjaar, dus ook het puntensysteem en het ontspanningsprogramma blijven draaien.

Daarnaast zal er aandacht besteed worden aan de liturgieviering, en aan de uit te voeren muziek. Hieraan zal groepsgewijs, naast de repetities, gewerkt worden.

En natuurlijk zullen we ons allemaal weer voor de volle 100 % en met de beste bedoelingen inzetten om ons jongenskoor te runnen en in stand te houden.

Ons bestuur functioneert, in huidige vorm, nu enkele jaren. Natuurlijk kunnen we niet pretenderen de wijsheid in pacht te hebben en dat doen we ook niet.

Maar nieuwe bezems vegen schoon.

Het werken met een jongenskoor in deze tijd is geen geringe opgave.

Vele factoren drukken tegenwoordig een zware stempel op ons werk.

Het zijn factoren, die niet om excuses vragen, want dat is de weg van de minste weerstand volgen. Maar het vraagt wel om begrip en steun.

Aan het slot van dit relaas moet ik dan ook helaas constateren dat het jongenskoor en bestuur, soms, met name vanuit het herenkoor, onterechte kritiek ontvangt.

Achteloos kritiek geven is volgens mij afbrekende kritiek, dat ons werk zeker niet ten goede komt en bovendien misverstanden op kan leveren.

Anders gezegd : Zijn we allemaal niet té negatief over ons jongenskoor?

Of beter : Zouden we alles wat positiever kunnen bekritisieren?

Ook al kunt u onze inzichten niet altijd even goed waarderen; voor ons allen is er een taak weggelegd om zodoende letterlijk en figuurlijk achter ons jongenskoor te kunnen blijven staan (stil en in vol ornaat).

Terugblikkend geloof ik toch te mogen zeggen, dat het een goed koorjaar is geweest.

Cantasona heeft gezongen zo goed als het kan, en zo dikwijls als het nodig was.

En als de plicht roept zijn onze jongens gelukkig nog steeds present op net appél.

Een bewogen jaar met veel veranderingen ligt achter ons en een jubileumjaar ligt voor ons.

Moge het komende feestjaar dan ook een muzikaal en ontspannend jaar voor onze jongens worden.

Tenslotte past het om vanaf deze plaats een hartelijk woord van dank uit te dragen naar directeur, bestuur, pastoor, kampstaf, uniformmensen, vriendenkring en iedereen die op zijn of haar eigen wijze het jongenskoor Cantasona een warm hart wil toedragen.

"Wie de koorschoen past, trekke het uniform aan".

Ad multos annos.

Verslag van het CABA-jaar 1982

Het was weer een goed CABA-jaar.

Hiermede is het jaarverslag eigenlijk al af, maar om deze bewering enigszins inhoud te geven, volgt hier een kleine uiteenzetting over hetgeen de CABA dit jaar weer heeft mogen beleven.

We begonnen dit jaar met 14 leden, twee coördinatoren en één ere-coördinator, gelukkig zijn we nu ook nog met hetzelfde aantal waardoor de conclusie mag worden getrokken dat er niemand tussentijds uit de roulatie is geraakt.

De Ceciliafeesten waren nog maar net achter de rug of da Caba werd al op het koude pad gestuurd om weer de jaarlijkse collecte voor ONS KIND te verzorgen. Het werd wederom een onverdeeld succes. Dat binnen de CABA-kringen goede koffieschenkers zitten is nu eindelijk ook erkend door de organisatoren van het orgelconcours, anders hadden zij ons vast niet uitgenodigd om tijdens de pauzes van het finaleconcert in de Sint Petruskerk koffie te schenken.

De CABA zat dit jaar niet slecht bij kas, want de penningmeester zélf stelde voor om eens te gaan bowlen met de hele club. Wie nu uiteindelijk de meeste kegels om had geworpen is nog steeds niet geheel duidelijk.

Op sportief gebied ging de CABA een maand later zelfs nog verder, door, vergezeld van een horde fans en spandoeken, in St. Michelsgestel een partijtje te voetballen tegen een bedrijfsteam van Van der Linden.

Ook in de muzikale sfeer waren de bedoelingen goed, er waren namelijk plannen om een ouderavond te organiseren, waarop enkele liederen ten gehore zouden worden gebracht. Het heeft echter niet zo mogen zijn wegens verbouwingswerkzaamheden bij firma de Leyer.

De zomermaanden naderden gestadig, dus ook het CABA-kamp kwam in zicht, en na veel wikken en wegen werd besloten om een geheel nieuw adres te zoeken in het Franse land. Er was zelfs een verkenningsevenement nodig met de coördinatoren en het bestuur om een goed adres te vinden, hetgeen goed gelukt is want we hadden weer een zeer goed geslaagd kamp met maar één tegenvallertje, n.l. de dag dat Jan van Hal het nodig achtte om in een kapotte cola-fles te gaan liggen. Gelukkig is zijnhand nu weer compleet en kan hij er zelf ook om lachen.

De zoveelste CABA traditie werd ook dit jaar weer in ere gehouden door het uitbrengen van een echt mooi kampverslag.

De dagen worden al weer korter, de bomen kaler en ook na het Ceciliafeest zal de CABA stevig ingekrompen zijn, want de helft van de leden zal de club verlaten, alhoewel ze nog zeker meerdere malen in La Cabane die zeer speciale CABA sfeer zullen meemaken. Vijf van hen zullen mee gaan zingen in het herenchor, samen met nog twee oud-Cabanen die er nu ook wel iets voor voelen, waardoor aan het eigenlijke doel van de CABA dit jaar toch zeer goed beantwoord kan worden.

Ondanks het feit dat er dit jaar geen nieuwe Cabanen bijkomen, ben ik er toch zeker van dat ook het komende jaar de leden er weer iets van weten te maken en het nieuwe bestuur ook met nieuwe ideeën op de proppen zal komen.

Tot ziens.

De vriendenkring in het voorbije verslagjaar

Schokkende dingen zijn er niet te vermelden. Het bestuur onderging geen wijziging, dat wil zeggen onze altijd actieve secretaris A. van der Struijk bleef op zijn post, ondanks alle trubbel (nu achter de rug gelukkig) in verband met zijn destijds deerlijk gehavende woning. Ook penningmeester A. Doevendans bleef actief en ondergetekende idem dito als voorzitter. De heren H. Carpay uit Liempde en C. Neggers uit Boxtel (van der Voortweg 11) completeerden het Vriendenkring-bestuur. In de grote kennis van het bestuurslid H. Carpay op het terrein van o.a. de kerkmuziek mocht ondergetekende ten volle delen. Zijn toetreden tot ons bestuur bleek aldra zeer waardevol. Wij zouden zijn deskundigheid niet graag meer willen missen.

Hoogtepunt voor onze Vriendenkring was het vriendenconcert op zondag namiddag 29 november 1981, gegeven door het H. Hartkoor zelf in de H. Hartkerk, waaraan zowel de heren als de jongens medewerking verleenden, onder leiding van dirigent-directeur J. Felix en met grote steun van organist Thed van den Aker (niet te verwarren met Thed van den Braak, zoals ondergetekende tijdens de aankondigingen van het programma nogal eens abusievelijk en onder grote hilariteit zich versprak).

Het rijk gevarieerde programma bestond nagenoeg uit verzoeknummers van door het koor eerder uitgevoerde werken. Het viel kennelijk zeer in de smaak van het aandachtig luisterende vrij talrijke publiek. Daarna dient zeker de viering van de latijnse vespers van Allerheiligen te worden vermeld, met als sluitstuk ditmaal een kort "lof", dat dezerzijds bijzonder op prijs werd gesteld. Het geheel kreeg daardoor meer het karakter van een dienst dan vorige jaren. Als kritische noot moge worden gesteld, dat in feite telkens als het koor het "gloria, patri et filio" met daarachter het "sicut erat in principio" enz. zingt, deze beide regelen zowel door koor als door gelovigen staande en voorover buigend dienen te worden gezongen. Dat betekent voor beide partijen zeven maal in totaal!

Het bestuur van de Vriendenkring kwam in het voorbije verslagjaar slechts éénmaal bijeen, met name op 5 april 1982. En dat was nog wel een gecombineerde vergadering met de contactgroep van het koor, zijnde in alfabetische volgorde de heren P. Bloem, M. van Griensven, A. Paashuis en J. Schulp. In die bijeenkomst werd zowel van bestuurswege als vanwege sommige van de contactgroep nogal wat lichte kritiek geuit, op de gang van zaken omtrent de functie en de betekenis van het koor, terwijl enkelen met enige zorg de nabije toekomst van het koor tegemoet zagen. Besloten werd te gaan praten, enerzijds met de pastoor, anderzijds met de directeur van het koor. Aldus geschiedde voor wat pastoor J. de Jong betreft op 16 september 1982. Het onderhoud met directeur Felix moet nog binnenkort plaatshebben.

Zeker moeten we er naar streven een paar keer per jaar meer bijeen te komen. Contactgroep koor en bestuur vriendenkring munten zeker niet uit door een hechte sluiting van de rijen. Dat neemt overigens niet weg, dat het contact tussen voorzitter (De Boer) en secretaris (van der Struijk) zowel persoonlijk als via de telefoon weinig te wensen overlaat!!

Over het contact middels de bekende bulletins niets dan goeds. Op 4 januari 1982 verscheen bulletin 24, op 26 april 1982 nummer 25 en op 9 augustus 1982 nr. 26. Dank aan de heer Felix en eventueel andere medewerkers voor het verstrekken van de daarvoor benodigde stof. Als wij dit onderdeel zouden missen, zouden we de betekenis van de Vriendenkring wel tot nul komma nul kunnen terugbrengen. Alle partijen, die met het tot standkomen van de bulletins te maken hebben, vragen wij tenslotte vooral om goed in de gaten te houden, op welke datum het bulletin afloopt en daardoor zeer tijdig met de stof voor het daaropvolgende nummer te komen. Want helaas gebeurt het wel eens een enkele keer, dat we net iets te laat komen.

Namens het bestuur van de Vriendenkring,
P.J.H. de Boer, voorzitter

Boxtel, 7 november 1982.

Epiloog

Dit was het dan weer, ónze bijdrage om het nieuwe koorjaar in te zetten en de terugblik op het afgelopen jaar met alles wat we als kerkkoor hebben mogen en kunnen doen leert ons toch ook weer het een en ander. Want bij die terugblik valt ineens de parallel op tussen de nederlandse samenleving en ons eigen koorgebeuren.

Het grote leger werkelozen; het Heilig Hartkoor met haar tijden van grote groepen zwakke broeders.

De grote mate van inspraak in onze samenleving; het Heilig Hartkoor met haar talloze commissies.

Het toverwoord bezuinigen; het Heilig Hartkoor met haar lege schatkist.

De omscholingsproblematiek; het Heilig Hartkoor met haar gregoriaans/nederlands-confrontatie.

Het nederlandse doemdenken; het Heilig Hartkoor met haar soms zo donkere eigen toekomstverwachting.

De achterstand in belastinginning; het Heilig Hartkoor met haar steeds groter wordende contributievordering op de leden.

Het al jaren aangekondigde en steeds niet doorgegangene economisch herstel; het Heilig Hartkoor met haar

Nee, hier houden de parallelen op. Want wij weten bijna zeker dat de 1983-festiviteiten de kapstok worden waaraan ons koor een zeer muzikale jas zal hangen. Want dan zullen we voor de dag moeten komen, met z'n allen, om er iets moois van te maken.

Dan is het helemaal niet belangrijk of we al dan niet een vest onder ons uniform dragen. Dat is de buitenkant maar. "Het gaat om wat erin zit" zei onze predident bij het aannemen van de nieuwe Cantasonaartjes. "En wat er goed in zit, moet er goed uit kunnen komen", maar dáár moet veel voor gedaan worden. Een mooi gezongen hoogmis is prachtig en geeft erg veel voldoening, maar de waarde van het koor bestaat niet alleen uit een goed gezongen hoogmis of concert of wat dan ook. Maar ook uit het samen bezig zijn, zeker, met de dienst in de kerk, maar ook het samen bezig zijn met de muziek. En de waardebepalende factor in dit geval is de repetitie de werkplaats. Daar moet het geleerd worden en dat kan alleen als we allemaal, voorzover mogelijk, aanwezig zijn. De "trouwe" leden ergeren zich soms aan de wegblijvers en ergernis is een kwalijke voedingsbodem om iets moois op te zetten. Slecht bezette repetities zijn ook meestal niet de besten. En wat te denken van het verveel dat de directeur ervan heeft, immers hij moet als het ware gaan timmeren met een tekort aan spijkers en dat is geen eenvoudige zaak.

Enfin, we maken maar weer eens een goed voornemen voor het komende jaar.

Er flink aan werken en op onze tellen passen blijft geboden. We mogen gerust kritisch zijn, ook wat de muziek en het programma betreft. Maar van de andere kant zullen we ons toch ook sportief en open moeten opstellen.

Misschien is de klacht van onze directeur, dat muziek soms al gekraakt is voor we ze goed en wel in de hand hebben, nog niet zo ongegrond. Ook een dienst in onze landstaal kan mooi en stichtend zijn. Mogelijk zullen we er nog wat aan moeten wennen, maar onbekend maakt in ieder geval onbemind.

En daarom alleen al zouden we het eigenlijk gewoon moeten durven.

We zouden zélf misschien ook eens gewoon in de kerk moeten gaan zitten, maar liefst niet allemaal tegelijk, en luisteren. Want wij denken dat je als zanger tussen de andere zangers staande niet of moeilijk kunt beoordelen hóe hetgeen wij zingen aan de andere kant van het altaar klinkt.

Het zijn maar een paar secretariele gedachten en ontboezemingen en geen kritiek op wat of wie dan ook. Trouwens kritische noten komen bijna altijd voort uit het verlangen en de wil om te houden wat we al vele jaren hebben, namelijk een goed en écht Heilig Hartkoor. Want dát gaat ons allemaal zeer te harte.

Gelukkig zijn er tekenen die erop wijzen dat zich binnen ons koor langzaam een ommekeer ten goede aan het voltrekken is.

We denken aan:

de opnieuw opgezette, betere muzikale begeleiding van het jongenskoor;

het feit dat het gerommel binnende vereniging langzaam aan het verstommen is;

de verbeterde communicatie tussen de besturen van jongens- en herenkoor, hetgeen resulteert in gezamenlijke gespreksavonden;

een opleving van de ontspanningsactiviteiten binnen het jongenskoor;
de grote ledenaanwinst, elf jongens en zeven heren;
het inventariseren en bijwerken van de koorbibliotheek;
het feit dat onze president, pastoor de Jong, stilaan toch de waardering krijgt waar hij recht op heeft.
Oké, over en sluiten maar.
We gaan samen met een "doe wel en zie niet al teveel om" op naar het grote feest.

Tenslotte is een enkel woord van dank zeker op zijn plaats en wel aan onze directeur, Joop Felix, voor het vele werk wat hij ook dit jaar weer voor het koor gedaan heeft; aan onze president, pastoor J. de Jong voor het geduld wat hij met ons soms zo moeilijke koor heeft en voor wat hij, zonder dat wij het allemaal weten, toch voor het koor doet;
aan de jeugdige leiding van Cantasona, voor hun verslag. We wensen hen met hun jongens een erg vruchtbaar jaar toe;
aan het CABA-secretariaat, voor hun bijdrage aan dit verslag;
aan de Vriendenkring van het koor voor hun steun en trouw gedurende het afgelopen jaar en aan hun voorzitter voor zijn aandeel in dit relaas.
En last but not least aan u allen, zonder iemand uit te zonderen, want juist door uw inzet en trouw konden wij dit jaarverslag schrijven.

Uw secretariaat wenst u alle goeds en muzikaal genoeg voor het komende koorjaar. En, wij geloven het zeker, met de nodige hulp van Onze Lieve Heer, mogen we gerust zeggen:
"het zal waarachtig wel weer gaan".

Boxtel, 22 november 1982